

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

38. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

22. ZÁŘÍ 2024

Z obsahu:

O neřestech a ctnostech:

Pokora

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 22. května 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě

- strana 2 -

Svatý Pacifik od sv. Severina

Libor Rösner

- strana 4 -

Uzdravení malého Valentina

- strana 5 -

Válka proti bezmocným Małgorzata Sołtyková

- strana 6 -

První krok

- strana 8 -

Potvrzení, že krvavé skvrny na Turínském plátně odpovídají mučení Krista

- strana 10 -

Vatikán schválil úctu k Panně Marii Milosrdné, která se údajně zjevovala ve francouzském

Pellevoisin

- strana 11 -

Svatý Jan Berchmans - vzor mládeže (5)

Koloman Grieger SJ

- strana 12 -

Sv. Kosma a Damián (Creative Commons)

O neřestech a ctnostech: Pokora

Katecheze papeže Františka při generální audienci
22. května 2024, náměstí Sv. Petra v Římě

Lk 1,46-48

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Uzavíráme tento katechetický cyklus zamyšlením nad jednou ctností, která není součástí sedmery základních ctností, ani nepatří ke ctnostem teologálním, ale je základem křesťanského života. Touto ctností je *pokora*,

jejimž zapřísáhlým protivníkem je pýcha. Zatímco nadutost a pýcha nadýmají lidské srdce a činí z nás zdánlivě více, než jsme, pokora vrací vše do správného rozměru: jsme úžasné, ale omezené bytosti s ctnostmi i chybami. Bible nám od počátku připomíná, že jsme prach a v prach se obrátíme (srov. Gn 3,19), slovo „pokorný“ [*humilis* – pozn. překl.] totiž pochá-

zí z výrazu *humus*, což znamená země. Přesto v lidském srdci často vznikají iluze o všemohoucnosti, které jsou tak nebezpečné! A to nás tolik zraňuje.

K tomu, abychom se zbavili pýchy, by stačilo velmi málo, stačilo by rozjímat nad hvězdnou oblohou, abychom znovu získali správnou míru, jak říká žalm: „Když vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, které jsi upevnil, co je člověk, že na něj pamatuješ, co je syn člověka, že se o něj staráš?“ (Ž 8,4-5) A moderní věda nám umožňuje rozšířit obzor mnohem dál a ještě více pocítit tajemství, které nás obklopuje a obývá.

Pokračování na str. 13

Cestou ke spáse je pokora, připomíná ve své katechezi papež František. A Pán Ježíš v dnešním Markově evangeliu říká, jak se stát největším mezi lidmi: je třeba mít pokoru, stát se nejmenším jako dítě. O pokoře jsme již rozjímali nescetněkrát. Ale upřímně: nad čím často přemýšlíme? Nevkrádají se do našeho nitra myšlenky na to, že jsme v něčem lepší než druzí a že jsme za to málo odměněni či poctěni? Anebo netoužíme někdy po lepším společenském postavení jen kvůli uspokojení našeho já? Důvodů k retrospektivě je více než dost... Na druhou stranu je něco jiného usilovat o nějaké postavení, abychom v něm mohli sloužit Pánu Bohu a lidem – přesně v duchu Ježíšových slov: získáme-li vytoužené postavení, máme se v něm stát podle vůle Boží posledními a služebníky všech; máme se stát bezbranným dítětem, jehož jedinou, avšak jedinou provždy jistou oporou je nebeský Otec v nerozlučné jednotě se svým Synem Ježíšem a Duchem Svatým.

Jak tomu správně porozumět? Nejlépe nám to přiblíží pohled na bezbranné nenarozené dítě v mateřském lůně. Ono je naprosto v rukou dospělých, je na jejich vůli, zda ho nechají narodit se, anebo jej ještě v lůně matky zabijí. Jak smutné, že ještě dva tisíce let po Kristově výkupné oběti na kříži si lidstvo stále nepřiznalo, že zabitím bezbranného děťátka znovu přibíjí Spasitele na kříž; mnozí tak svolávají na sebe odpověd-

nost za prolitou krev lidskou i Boží. (str. 6-7) Pokud tedy s pokorou přijímáme zde na zemi Boží vůli a s naprostou odevzdaností, až bezbranností se svěrujeme do Božích rukou – a v tomto rozpoložení vykonáváme své společenské povinnosti, svoji službu Bohu a lidem –, jsme na správné cestě ke spáse. A ano „až bezbranností“: Vždyť co dokážeme svými silami proti ďábovým nástrahám, kterých je ve světě všude plno? Jistě máme vlastní zkušenost, že pramálo; jsme bezbranni. Avšak bezbrannost vůči Pánu Bohu není nikdy člověku na škodu, naopak. Jakýkoliv odpor by znamenal vnucovat Stvořiteli své myšlení, a to – jak víme – je naprosto odlišné od toho našeho...

Ostatně, tuto propastnou odlišnost v myšlení lidském a Božím vidíme i u sv. Jana Berchmanse (str. 12-13). Dokumentují to jeho slova: „Jak bych se mohl vzepřít Božímu povolání, volání toho, který se mi celý daroval a prolil za mě i poslední kapku krve?“ V souvislostech četby vidíme, že jde o reakci na odmítavé otcovo stanovisko k Janově vstupu do Tovaryšstva Ježíšova. Janův otec viděl celou záležitost pohledem chudého člověka, který to málo, co měl, dal na Janovo studium, aby se to pak rodině vrátilo – a ne aby to „propadlo“ nějakému řádu... Jeho syn však

ve svém srdci viděl již Božíma očima, věděl, že když Pán volá, tak proto, aby učinil velké věci, a přitom nenechá bez své pomoci toho, kdo mu vše odevzdá. Nejlepším řešením pak je vyslyšet s pokorou Boží volání a jako bezmocné dítě se nechat jím vést i neznámou, zdánlivě neschůdnou životní cestou.

Zvláštní místo na cestě spásy zaujímá utrpení. Bez něho si nelze lidský život představit, nerozlučně patří k naší pozemské pouti. Poutavým svědectvím o tom je vyprávění o uzdravení malého Valentina. (str. 5) V závěru čteme, že až do Valentinovy nemoci v rodině Grasiových utrpení neznali. A až tedy jím Bůh zasáhl jejich rodinu, přineslo to také obrácení Valentinových rodičů a přimknutí se k Pánu Ježíši. Těžkým křížem nemocí byl stížen rovněž sv. Pacifik od sv. Severina, ovšem nedával poznat, jak moc trpí. (str. 4) Bylo to dílo pokory a naprostého sebeodevzdání Pánu...

Nefalšovaná pokora je znamením života v Boží blízkosti, a měla by být tedy i znamením nás, každého křesťana. Z ní vycházející láska pak může proměňovat lidské duše podobným způsobem, jak to zakusil Dirk-Hennig Egger. (str. 8-9) Kéž by i o nás platila jeho slova: „Oni jsou takoví doopravdy!“ A proč? „Protože jsou věřící a zachovávají Desatero.“ A nejen to: milují Pána Boha z celého srdce a z pokladu vzájemné lásky s ním rozdávají v tiché pokoře tomuto světu...

Daniel Dehner

Editorial

Pán při sestupu z hory projevil přání zůstat načas se svými zvolenými sám. Chce je připravit na budoucí události. Nejde jen o to, aby se o nich dověděli, ale také aby byli schopni je přijmout, jak se sluší na jeho učedníky. Zanech na chvíli svých zájmů a zálib a jdi za ním i ty. Přesvědčíš se, jak mnoho ti ještě schází, abys byl hoden nosit jeho jméno. Proč? *Jeho myšlenky nejsou tvoje myšlenky, tvoje chování není podobné jeho chování.* Proto tě zve k sobě: *Nakloň ucho, pojď ke mně, poslouchej, a budeš živ.*⁽¹⁾

Ježíš se dnes obrací jen k úzkému kruhu těch nejvěrnějších, kterým je *dáno znát tajemství Božího království*⁽²⁾. To, co uslyšíš, je jeho důvěrné sdělení, které zatím není určeno všem lidem. K těm se dosud obrací v podobnostech⁽³⁾. Vrací se již podruhé k tématu své nejbližší budoucnosti. Když o ní mluvil v Cesareje poprvé, narazil na nepochopení. S jakým ohlasem se setká dnes?

Syn člověka bude vydán lidem do rukou. Povstanou proti němu zrupní lidé.⁽⁴⁾

Co z toho vzejde? *Zabijí ho.* Můžeš pochopit troufalost člověka, který se chce zmocnit násilím svého Boha? Je tu jedno vysvětlení: *Nevědí, co dělají.*⁽⁵⁾ Bůh pokorně skrývá své božství a lidem pycha nedovoluje vidět, **koho** drží ve svých rukou.

Ale tím věc neskončí. *Až bude zabít, po třech dnech vstane,* končí Ježíš svou předpověď. Ale ani tento úžasný závěr nevrací apoštolům klid. Nechápu Ježíšova slova a ani konečná předpověď nového života neprobouzí jejich zájem natolik, aby žádali od Pána bližší vysvětlení.

Čemu vlastně nerozumějí, když Ježíš nemluví ani v obrazech, ani v podobnostech? Jeho slova vůbec nezapadají do vyhlídek a očekávání, jaké si vytvořili ve své mysli o své budoucnosti po jeho boku. Zdá se jim neslučitelné, aby *byl zabít* ten, který má být osvoboditelem a vládcem Izraele. Bude-li zabít, co bude s námi? Pán, který mluví s takovou jistotou o tom, co ho čeká, jistě zná i jejich budoucnost. Ale v této družině není nikoho, kdo by měl odvahu se na to zeptat. Oni se toho dokonce *bojí*. Čeho se bojí? Že by mohli uslyšet něco, co vůbec nechtějí slyšet. Že se jim zhroutí jejich představy a očekávání.

Do služby Kristu a do jeho následování se mohou vloupat i postranní a osobní

Cesta k pravé velikosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Zapři sám sebe a vezmi svůj kříž.

zájmy a záměry. Když si je v sobě pěstuješ a *bojíš se* zeptat Pána, mohou se stát smělymi a nespoutanými jako plevel. Bují a rozmáhají se a stanou se odolnými proti vši logice. Ježíš tě dnes záměrně činí svědkem podobné situace, aby sis uvědomil, jaké léčky ti může připravit tvá sebeláska: i jeho apoštolové zatím věří více svým snům než Mistrovu slovu.

Měli si to uvědomit již u Cesareje Filipovy. Ale stal se opak. Tehdy Petr ujišťoval Pána: *To se ti nikdy nestane.*⁽⁶⁾ I když se mu dostalo přísné výtky, jejich smýšlení se nezměnilo. Teď raději před Pánem mlčí, ale v duchu ujišťují sami sebe: *To se nám nestane!* Všimni si, jak se při další cestě odstup mezi Pánem a jeho družinou postupně zvětšuje. Potřebuji si navzájem rozptýlit obavy, které Ježíšova podivná slova opět vyvolala, ale raději tak, aby to Pán neslyšel. Nechceš jim vysvětlit, že jsou bláhoví? Jsou dokonce ještě bláhovější, než si myslíš. Pokládají za nejnaléhavější problém rozdělit si ministerská křesla budoucího království a nemohou se při tom dohodnout. Nejsnáze vznikají spory tam, kde jde o nevyslovené osobní ambice. *Odkud vznikají spory mezi vámi? Z vašich žádostí. Žene vás touha něco mít, a vycházíte naprázdno.*

Ale už je tu Kafarnaum, Petrův dům a překvapující otázka: *O čem jste cestou rozmlouvali?* Mistrův laskavý pohled přechází od jednoho k druhému, ale jak vidíš, nikdo se neodvažuje ani otevřít ústa. Důvod mlčení je stejný jako předtím. Každý z nich se bojí, že kdyby svůj spor předložil Pánu, mohlo by se zhroutit jeho skryté přesvědčení, že je největší. A stydí se.

Obdivuj Pánovu trpělivost: blíží se kvapem jeho hodina⁽⁷⁾ – a jak daleko mají ještě tito vyvolení k ideálu apoštola! Z toho vidíš, že si své vyvolené nevybírá na základě jejich osobních zásluh a kvalit. V jeho království bude všechno docela jinak. I velikost. Ale jak jim to vyložit? Jak jim vysvětlit, že je možné stát se největším, aniž by se ostatní museli stát menšími? Lidé si žárlivě střeží svá tajemství, jak se dobrat

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 2,12a.17–20

Bezbožníci rekli: „Číhejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkoušejme ho soužením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsudme ho k hanebné smrti, zda najde ochranu, jak říká.“

2. čtení – Jak 3,16–4,3

Milovaní! Kde vládne nevraživost a sobeckost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji (semeno, jehož), plodem je spravedlnost. Z čeho (vznikají) války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte; zabijíte a nenávidíte, a (přesto) nemůžete dosáhnout (ničeho); bojujete a válčíte, ale (nic) nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a (nic) nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplývat na své rozkoše.

Evangelium – Mk 9,30–37

Ježíš a jeho učedníci sestoupili z hory a procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž

Dokončení na str. 9

úspěchu. Bůh naopak nijak netají svou taktiku, jak se stát největším.

Božská cesta Nejvyššího je zdánlivě absurdní, a přece docela prostá. On sám *se stává služebníkem všech*. Víš, co ti tak brání, aby ses s ním ztotožnil? Nedostatek víry, které se daří jen v prostotě a pokoře. Zadívej se na dítě, které Ježíš právě pozval a postavil doprostřed. *Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.*⁽⁸⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Srov. Iz 55,3; ⁽²⁾ srov. Mk 4,11; ⁽³⁾ srov. tamtéž; ⁽⁴⁾ srov. Ž 54,5; ⁽⁵⁾ Lk 23,34; ⁽⁶⁾ Mt 16,22; ⁽⁷⁾ srov. Jan 13,1; ⁽⁸⁾ Mk 10,15.

Svatý Pacifik od sv. Severina

Již 303 let uplynulo od skonu světce, o němž si něco více povíme tentokrát. Bůh ho obdaril mimořádnými dary, ale vinou slabého zdraví musel od prožívání některých upustit. Nereptal. Spojil své utrpení s utrpením Spasitelovým a obětoval své strádání za obrácení hříšníků – jako řada jiných podobně postižených světců. A jako jim se i jemu dostalo cti oltáře.

Carlo Antonio Divini – tak znělo původně jméno muže, jehož zná církev pod jménem sv. Pacifik od sv. Severina. První část tohoto jména dostal po vstupu do františkánského řádu, druhá odkazuje na místo, kde se 1. března 1653 narodil – San Severino nedaleko Ancony.

Byl nejmladší ze třinácti dětí a rodiče moc nepoznal, jelikož umřeli, když teprve začal poznávat svět. Protože pocházel ze šlechtické rodiny, neskončil jako sirotek na ulici, ale u svého strýce Luzizia Bruniho, arcijáhna v místní katedrále, který se ujal jeho výchovy. Tento muž bohužel neměl žádný vztah k dětem, vůbec to s nimi neuměl a na malého Carla Antonia byl nemístně tvrdý.

Tuhá disciplína se však přece jen zúročila – Carlo Antonio totiž v 17 letech vstoupil do františkánského kláštera přísné observance (OFMObs), v němž se na členy komunity kladly velké nároky. Na konci roku 1670, přesněji 28. prosince, se obléknutím hábitu stal členem této komunity, která jej odteď znala jako bratra Pacifika, od 4. června 1678 pak jako otce Pacifika, neboť v ten den přijal po absolvování teologických studií svátost kněžství.

Tři roky nato se z kláštera v San Severinu stěhoval do Montalbodda, kde jednak vyučoval filosofii, jednak byl pověřen apoštolátem v okolí. Za další tři roky putoval do Forana. Od roku 1692 pak pobýval opět v klášteře v rodném San Severinu, kde se stal kvardiánem, a rok nato působil zase ve Foranu. Toužil pro Krista prolít krev, bylo mu však určeno následovat ho jiným způsobem.

U řady světců, o nichž jsme na stránkách Světla pojednali, se vyskytla zmínka o tom, že platili za vyhledávané zpovědníky a kazatele. Tato slova charakterizují i sv. Pacifika od sv. Severina. Měl dar nahlížet do lidských srdcí, takže svým penitentům bezpočtykrát připomenul hříchy,

kteří vyznat buď zapomněli, nebo úmyslně pominuli. Vždy znovu je tím ohromoval, stejně jako svými kázáními, jejichž prostřednictvím přibližoval posluchače k Bohu. K věřícím přitom nepromlouval jenom z kazatelny klášterního kostela, ale obcházel okolní vesnice a městečka, do nichž ho Pán skrze představeného posílal. Obrovské množství lidí tak přivedl k opravdové lítosti, smíření se s Bohem, k návratu k němu.

Otce Pacifika vidávali věřící při sloužení mše svaté v extázi, jeho tvář přitom zářila nadpřirozeným světlem. Jeho dotyk měl uzdravující účinek. Měl dar nahlížení do budoucnosti: předpověděl například dobytí Bělehradu Evženem Savojským a jeho vymanění z rukou Tur-

Svatý Pacifik od sv. Severina

ků, nebo tzv. Velké zemětřesení v italské L'Aquile, při němž v roce 1703 zahynulo téměř 10 000 lidí a město bylo doslova srovnáno se zemí.

V té době už P. Pacifik takřka dvě desetiletí snášel jeden zdravotní neduh za druhým. Od svých 31 let pozbyl zrak i sluch, navíc ho trápila otevřená a nehojící se rána na noze, ke konci života pak byl zcela paralyzován. Nepoznali byste však na něm, jak trpí. Již tak těžký kříž mu dělal ještě těžším ošetřovatel, z něhož rozhodně nečišela láska k bližnímu – a podle toho o P. Pacifika taky pečoval. Ne každý měl trpělivost mu zpočátku, když ztrácel sluch, opakovat vyřčené věty.

Pacient odevzdával veškeré své utrpení Kristu Ježíši a naučil se je přijímat a obětovat za obrácení hříšníků. V roce 1705 P. Pacifika vlastně i kvůli špatnému zdravotnímu stavu čekalo poslední stěhování – z Forana do San Severina. Strávil v něm posledních šestnáct let svého života a vyplnil je především kontemplací. Ustavičně se zhoršující zdraví, jakož i slepota a hluchota, mu znemožnily konat službu vyplývající z jeho kněžského poslání, a to zpočátku těžce nesl. Ale i tento kříž nakonec přijal a tiše jako pravý Pacifik (jeho jméno znamená „tichý“) ho nesl, až dospěl k dokonalé františkánské radosti.

Pán života k sobě bratra Pacifika povolal 24. září 1721 a jeho příkladný život řeholníka oslavil zázraky, k nimž docházelo u jeho hrobu. Ti, kteří v roce 1725 tento hrob otevřeli, našli tělo zesnulého, ležícího na holé zemi bez rakve, v neporušeném stavu. Poté již byl uložen do rakve. Druhé otevření hrobu v roce 1756 odhalilo, že ve značně vlhkém hrobě už započal rozklad tělesné schránky mrtvého františkána, ale ani to neubralo na Pacifikově věhlasu. Jeho tělesná schránka byla r. 1787 uložena do skleněné rakve a ta do klášterní kaple.

K tomuto poslednímu úkonu se přikročilo po blahorečení P. Pacifika Piem VI., které proběhlo 13. srpna 1786. Jeden z Pioových nástupců, Řehoř XVI., pak rodáka ze San Severina 26. května 1839 prohlásil za svatého spolu se sv. Alfonssem z Liguori, sv. Veronikou Giulianiovou či sv. Františkem de Girolamem (viz Světlo 18/2022). Liturgická památka sv. Pacifika od sv. Severina připadá na den jeho odchodu na věčnost, tj. na 24. září.

Uzdravení malého Valentina

Nemoc dítěte jistě vyvolá u rodičů bolest a smutek, ale může být spojena i s velkým požehnáním, jak to ukazuje svědectví z Uruguaye.

V neděli 25. září 2022 odpoledne do našeho⁽¹⁾ farního kostela sv. Kosmy a Damiána ve vesničce s neobvyklým názvem *25 de Agosto* (25. srpen) zavítali Maite a Ezequiel Alcántara Grassiovi z Montevidea spolu se svými dvěma syny Lorenzem a Valentinem. Devětadvacetiletá maminka nám prozradila, že přišli poděkovat sv. Kosmovi a Damiánovi za pomoc. Vyprávěli nám svůj příběh:

„Valentin, naše druhé dítě, se narodil 11. dubna 2022. Ale uplynulo jen 20 dní a znovu jsme ho museli nechat v nemocnici se zánětem průdušek. Již na urgentním příjmu náš maličký přestal dýchat, naštěstí se ho hned podařilo oživit. Valentin byl přijat na jednotku intenzivní péče. Já a můj muž Ezequiel (25 let) jsme měli plnou hlavu starostí a otázek, až k nám konečně přišli dva lékaři se zprávou, že Valentinův stav je stabilizovaný. Za chvíli jsem zaslechla jeho pláč. Byl to ten nejkrásnější pláč, jaký jsem kdy od našeho malého pokladu slyšela. Bylo to, jako by se znovu narodil. Náš maličký musel zůstat v nemocnici ještě týden na respiračním přístroji a s cévkou do žaludku na JIP, ale pak jsme si ho opět mohli vzít domů. Lékaři k nám chodili na vizitu každý den, dokud jsme se nepřesvědčili, že je vše v pořádku a každodenní kontrola již není potřebná.

Jako matka jsem však požadovala, aby chodili i nadále, protože jsem si všimla, že Valentinovi se pupík stále více vydouvá. Dostal i horečky, které ani po třech dnech neustoupily, a náš malý nařikal bolestí dokonce i ve spánku. Rozhodli jsme se jet s ním znovu na pohotovost.

Krátce před těmito událostmi vstoupily do našeho života dvě neznámé osobnosti. Můj tchán měl sen, v němž viděl dva svaté muže, kteří se mu však nepředstavili. Navzdory tomu, že není věřící, ve svém srdci pochopil, že títo svatci uzdraví jeho vnučka. Podle jeho popisu jsme hledali na internetu, o koho by mohlo jít, dokud jsme nenarazili na dva prvokřesťanské mučedníky, na dva bratry-lékaře, sv. Kosmu a Damiána. Předtím, než jsme s Valentinem jeli

znovu na pohotovost, můj tchán nám přinesl obrázky obou světců a také malý medailónek, který jsme našemu Valentínovi přilepili na cumel.

Našemu nemocnému synovi zjistili akutní anémii a infekci v krvi. Znovu následovaly probdělé noci plné strachu, které nám připadaly jako věčnost. Během těchto dní plných obav jsem se zajímala o dva svaté divotvůrce a na internetu jsem vyhledávala modlitby k nim. Jejich svaté obrázky byly stále pod Valentinovým polštářkem. Často jsem si z internetu nahlas pouštěla modlitby a při jejich slovech jsme společně usinali. Ani po dvaceti dnech se nedostavilo zlepšení, ale naopak, malému z ničeho nic zcela zmodrala levá nožička. Byl to následek trombózy a Valentina museli hned operovat. Další krevní testy ukázaly, že bakterie – stafylokoky, napadly pánev. Při druhé riskantní operaci, kterou Valentin podstoupil v celkové anestézii, jsem se ustavičně modlila ke sv. Kosmovi a Damiánovi a jejich obrázky jsem pevně držela v ruce.

První, co můj maličký udělal, když se probрал z narkózy a otevřel očička, bylo, že se na mě usmál, jako by chtěl říci: »Maminco, nemusíš se bát, všechno je v pořádku, jsem zdravý.« Skutečně: nad všechna očekávání se jeho zdravotní stav najednou začal zlepšovat. Pro mne to všechno byl zázrak a byla jsem přesvědčena, že dva svatí lékaři ochraňovali mě i moje dítě. Valentin nosil na svém cumlíku nadále medailónek obou světců a všechny zdravotní sestry věděly, že obrázky pod Valentinovým polštářkem mají svůj význam a musí tam zůstat. Konečně po dlouhých týdnech jsme si naše

Šťastná rodina Grassiových

Sv. Kosma a Damián, uznávaní lékaři, léčili bezplatně nemocné v mnoha vesničkách a městečkách Malé Asie. Mnozí byli v Ježíšově jménu uzdraveni, a to je vedlo k obrácení ke křesťanství. V roce 303, za vlády císaře Diokleciána, oba lékaři podstoupili mučednickou smrt.

Na obrázku jsou originální sochy z farního kostela ve vesničce 25 de Agosto.

ho synáčka mohli vzít domů. Sotva jsme se vrátili, medailónek sv. Kosmy a Damiána z Valentinova cumlu odpadl. Jako by nám svatci chtěli říci, že svůj úkol splnili. Navzdory intenzivnímu hledání se nám medailónek nepodařilo najít, a tak jsme místo něj zhotovili oběma svatým lékařům malý oltářík. Je u postýlek Valentina a jeho staršího bratra. Já dodnes těmto dvěma svatcům velmi často vyjadřuji svoji vděčnost.

Když jsme se dozvěděli, že ve vesničce 25 de Agosto se nachází kostel zasvěcený patronům lékařů a lékárníků – sv. Kosmovi a Damiánovi, rozhodli jsme se, že ho navštívíme celá rodina. Čekalo nás tam milé překvapení. Právě v den naší návštěvy, 25. září 2022, slavili ve farnosti pouť.

Dva měsíce nato byli oba naši synové, Valentin a Lorenzo, v tomto kostele pokřtěni, i když jsme ještě nedávno byli – můj manžel a já – vůči víře rezervovaní a uzavření. Raději jsem věřila v sílu energie a přírody než v Pána Boha. Kromě toho v naší moderní, šťastné rodině dosud všechno probíhalo podle našich představ. Utrpení jsme neznali, dokud Pán Bůh nezasáhl a nedopustil nemoc našeho malého Valentina, aby nás přivedl k sobě a k pravé víře. Nyní má Bůh v naší rodině důležité místo a se všemi starostmi se utíkám k Ježíši.“

*Z Vítězství Srdce 153/2023
přeložil a upravil -dd-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Čili do misijního kostela Rodiny Panny Marie. [pozn. překl.]

Válka proti bezmocným

Potrat je nejčastější příčinou smrti na světě. Podle nejnovějších údajů dochází ročně až k 73 milionům potratů, nikoliv ke 42 milionům, jak se tvrdilo dosud. Každoročně tedy vinou potratu umírá více lidí, než činí populace Velké Británie, Francie nebo Itálie.

Toto šokující číslo ukazuje na fenomén, který Jan Pavel II. nazval „kulturou smrti“ vyrůstající ze „struktury hříchu“. Netýká se pouze svědomí jednotlivců, ale působí globálně a vytváří celé pevné struktury, jež ničí společenské a mezinárodní vztahy. V současnosti je to pouze šest vyspělých států, v nichž existuje právní ochrana nenarozených dětí – jedná se o Andorru, Maltu, Monako, San Marino, Lichtenštejnsko a Polsko. Na mezinárodní úrovni se nicméně na tyto země vyvíjí permanentní tlak směrem ke změně postoje v této otázce. V roce 2021 přijal Evropský parlament rezoluci domáhající se okamžitého umožnění zabíjení nenarozených dětí „na požádání“ na území celé EU. Také OSN vyvíjí na tyto země tlak a vyzývá k legalizaci potratů. Tyto snahy jdou ruku v ruce se zařazováním potratů mezi základní lidská práva (mezi něž – jaká ironie! – patří také právo na život).

Rovněž v USA nadále trvá boj mezi zastánci a odpůrci potratů. Nedávno, po zhruba 50 letech, zrušil Nejvyšší soud Spojených států amerických rozhodnutí ve sporu *Roe versus Wade* z roku 1973, v jehož důsledku mohou zákony o potratu jednotlivé státy přijímat, či odmítat dle vlastního uvážení. Až dosud zapříčinil tento liberální zákon smrt zhruba 60 milionů nenarozených dětí. Již 13 států této možnosti využilo a zavedlo na různých úrovních ochranu nenarozených.⁽¹⁾ Žel, opačným směrem jdou státy Kalifornie či Minnesota, kde lze potraty provádět až do narození dítěte! Zkušenost učí, že daný zákon má podstatný vliv na počet uskutečněných potratů. Názorným příkladem je Polsko, kde 22. října 2020 Ústavní soud rozhodl, že protipotratový zákon z roku 1993 umožňující provést potrat v případě těžkého a nevratného poškození plodu či vážné nemoci ohrožující jeho život není v souladu s Ústavou. Rozhodnutí vešlo v platnost v lednu roku 2021 a jeho důsledky dokládá následující statistika: rok 2019 – 1 100 potratů; rok 2020 – 1 053 potratů; rok 2021 – 107 potratů.

dující statistika: rok 2019 – 1 100 potratů; rok 2020 – 1 053 potratů; rok 2021 – 107 potratů.

Výnosný byznys

Holou skutečností v USA ovšem není pouze úsilí o zákonnou ochranu života, ale též finanční stránka potratového byznysu. Z daňového přiznání organizace *Planned Parenthood* za období 2020–2021 se dovídáme, že za toto období provedla rekordních 383 460 potratů a získala dosud nejvyšší sumu, a sice 633,4 milionu dolarů. Její příjem činil 1,7 miliardy dolarů a čistý zisk 133,7 milionů dolarů. Počet provedených potratů během tohoto období v *Planned Parenthood* vzrostl, zatímco počet jiných touto organizací nabízených služeb poklesl. V celých Spojených státech amerických proběhlo až 40 % potratů na klinikách spravovaných *Planned Parenthood*. Navzdory těmto jednoznačným počtům se tato organiza-

ce vytrvale snaží udržovat dojem, že její hlavní poslání a cíl nespočívají v obohacování se na provedených potratech. Je na místě zde připomenout svědectví Abby Johnsonové, bývalé ředitelky jedné z klinik *Planned Parenthood*. Zcela otevřeně prohlásila, že neustálé navyšování počtu potratů je obchodním modelem organizace. Stejně jednoznačně o potratovém byznysu promluvila Carol Everettová,

bývalá majitelka sítě potratových zařízení. Prozradila, že kvůli dosažení vyšších příjmů se usiluje o navýšení počtu potratů, přičemž se riskuje zdraví a často i život žen.

Antikoncepce a potraty

Boj vedený ve světě mezi zastánci a odpůrci potratů není pouze otázkou peněz, přesvědčení lidí nebo politické hry. Týká se svědomí každého člověka. Svátý Jan Pavel II. v encyklice *Evangelium vitae* zmínil, kam sahají kořeny tohoto hříchu. Svátý otec psal „o antikoncepční mentalitě“, která je protikladem zodpovědného rodičovství. Když totiž dojde k početí „nechtěného“ života, stává se potrat velkým pokušením. Papež objasnil, co spojuje používání antikoncepce s potratem: „Společenské klima, které podporuje potrat, se rozšířilo významně tam, kde je odmítána nauka církve o antikoncepci. Bezpochyby antikoncepce a potrat jsou v morálním smyslu naprosto rozdílná zla. Jedno popírá neporušenou pravdu sexuálního aktu jako vlastního vyjádření manželské lásky, druhé pak ničí život člověka. To první odporuje ctnosti manželské čistoty, to druhé ctnosti spravedlnosti a ve skutečnosti přestupuje příkázání »nezabiješ.«“ (EV 13)

Svátý otec si povšiml, že antikoncepce či potrat jsou mnohdy voleny kvůli různým problémům a těžkostem, nicméně nikoho nezabavují viny z překračování Božích příkázání. Okolnosti sice mohou snížit zodpovědnost a vinu osob, které činí rozhodnutí proti životu, ale nemění přitom v žádném případě podstatu tohoto zlého skutku. Papež též uvedl, že potrat a antikoncepce jsou namnoze výsledkem hedonistického a nezodpovědného přístupu k pohlavnímu životu a egoistické koncepcí svobody. Počatý život se pak stává nepřítelem, před nímž je třeba utéct, a v případě, že antikoncepce selže – je třeba ho odstranit.

Zvrácené pojetí svobody

Další neoddiskutovatelnou příčinou rozšíření potratů, o níž se Jan Pavel II. zmiňoval, je zvrácené pojetí svobody. V rámci hojných aktivit propotratových skupin se šíří přesvědčení, že rozhodnutí o potratu je projevem osobní svobody a zároveň právem každého člověka. Papež tuto skutečnost nazval „bojem silných

proti bezmocným“. To, co způsobuje, ukazují osudy lidí, kteří potrat přežili. Za příklad může sloužit mj. Gianna Jessenová, která měla zemřít v důsledku použití solného roztoku. Narodila se živá. Po několika letech, už jako dospělá žena, položila zastáncům potratů otázku: „Je-li potrat právem žen, kde byla moje práva?“ Giannin život odhaluje falešnost takového chápání svobodné volby. Zvrácené pojetí svobody trefně pojmenoval svatý Jan Pavel II.: „Svoboda popírá samu sebe, sebe ničí a stává se nástrojem ničení druhých, jestliže nechápe a nezachovává své »zásadní spojení s pravdou«. [...] pak člověk ztrácí jediný a nepochybný úsudek při rozhodování, totiž pravdu o dobru a zlu, ale používá místo toho své subjektivní a proměnlivé mínění, jehož měřítkem je vlastní užitek a potěšení.“ (EV 19)

Papež rovněž poukázal na konsekvence takového pojmání svobody v životě společnosti: „... prvotní a nezczizitelné právo na život je projednáváno či odmítáno hlasováním sněmu nebo vůlí politické strany, třebaže většinou hlasů. [...] Je to nešťastný a zhoubný důsledek onoho relativismu, který zde otevřeně vládne: »právo« přestává být právem jako takovým, jestliže již není pevně založeno na nedotknutelné důstojnosti člověka, ale je podřizováno vůli většiny. Tímto způsobem se stává demokracie, proti svým vlastním zásadám, jistou formou totality.“ (EV 20)

73 milionů nenarozených dětí připravených o život během jednoho roku – to je číslo, které mnohonásobně převyšuje počet obětí totalitních režimů 20. století.

Oslabení vztahu k Bohu a člověku

Svatý Jan Pavel II. zmínil, že nejhlubší příčinou boje mezi „kulturou života“ a „kulturou smrti“ je oslabení vztahu k Bohu a člověku. V současném světě představuje tento jev velmi vážnou hrozbu. Papež učil: „Kdo ztratí vztah k Bohu, ztratí také vztah k člověku, k jeho důstojnosti a k jeho životu. A následně porušování morálního zákona v tak závažné věci, jakou je zachovávání života a jeho důstojnosti, působí, že se postupně zatemňuje i možnost vnímat oživující a spasitelnou přítomnost Boha.“ (EV 21)

Celý život člověka, a to jak pozemský, tak i ten na věčnosti, je podmíněn jeho vztahem k Bohu a člověku, resp. tím, jak Boha a člověka vnímá. Svátý otec ozřejmil, jaké jsou důsledky absence tohoto vztahu: „Člověk již nevnímá sám sebe jako něco »tajemně odlišného« od ostatních pozemských stvoření. Považuje se za jednoho z mnoha živých tvorů, byť nejvyššího, který dosáhl největší dokonalosti. Uzavřený ve světě své tělesnosti, stává se jakousi

»věcí« a nevnímá již »přesahující« charakter své »lidské existence«. A tak již nechápe život jako jedinečný dar Boží, věc svým způsobem »posvátnou«, která byla svěřena jeho odpovědnosti, láskyplné ochraně a »úctě«. I život se mu stává »věcí«, kterou si osobuje jako své vlastnictví, které může ovládat a volně s ním nakládat.“ (EV 22)

K nenarozenému dítěti se nepřistupuje jako k plnohodnotnému člověku, ale jako k předmětu odkázanému na svévolná rozhodnutí dospělých.

Ejhle, člověk

V diskusích o potratech je třeba stále mít na paměti, že se jedná o životy konkrétních dětí. Lidský život se totiž započíná již v momentě početí. Je to nevyvratitelný vědecký fakt. Člověk má od početí svůj jedinečný genetický kód, dané pohlaví, barvu očí i vlasů a příznačné charakterové vlastnosti. Od 21. dne života začíná dítěti tlouct srdce. Od 7. týdne těhotenství může pociťovat bolest díky vyvíjejícím se receptorům bolesti. Od početí začíná plynulý proces rozvoje člověka. Jak prohlásila Kongregace pro nauku víry: „Lidský život je posvátný, neboť od svého počátku zahrnuje tvůrčí činnost Boha. Lidské plození vyžaduje od manželů odpovědnou spolupráci s touto plodivou láskou Boha.“ (Donum vitae 5)

Připravit o život nenarozené dítě znamená protivit se samotnému Bohu. Svátý Jan Pavel II. napsal: „Kdo ukládá o život člověku, jako by vkládal ruku na samotného Boha.“ (EV 9)

Strategie obránců života

Stát na straně života neznamena omezení se pouze na protest proti potratům. Tato starost o život všech lidí, kteří by mohli být zraněni hříchem potratu, je bojem o jejich duše. Proto je součástí strategie obránců života na prvním místě modlitba. Nejrozšířenější modlitbou je duchovní adopce počatého dítěte. Za druhé je v rámci obrany života velmi důležitá otázka vzdělávání. Je třeba mít o věci solidní vědomosti, aby člověk nepodleh manipulacím, dokázal v diskusi argumentovat a předal získané vědomosti druhým. Za třetí je velmi důležitá pomoc. Ochrana života zahrnuje rovněž konkrétní materiální pomoc

potřebným a finanční podporu organizacím sloužícím životu (Hnutí pro život). Takoveto povšechné činnosti přinášejí konkrétní plody v budování civilizace života a lásky. Úkol ochrany života je natolik důležitý, že by nikoho neměl nechávat lhotejným.

Z Trwajcie w miłości 1/2023
přeložil -lr
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Jde o stav na konci roku 2022. [pozn. red.]

MŠE SVATÁ ZA REDAKCI SVĚTLA
bude sloužena
8. října 2024 v 7.15 hodin ve Zdoukách.

Zveme vás do **VEČEŘADLA MKH**
v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdoukách
v neděli **6. října 2024 v 15 hodin.**

Scházíme se již 25. rok. Tomuto večerádlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polášek ze Zašové. Na programu je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii, svatá zpověď. Večeřadlo bude zakončeno mší svatou.

První krok

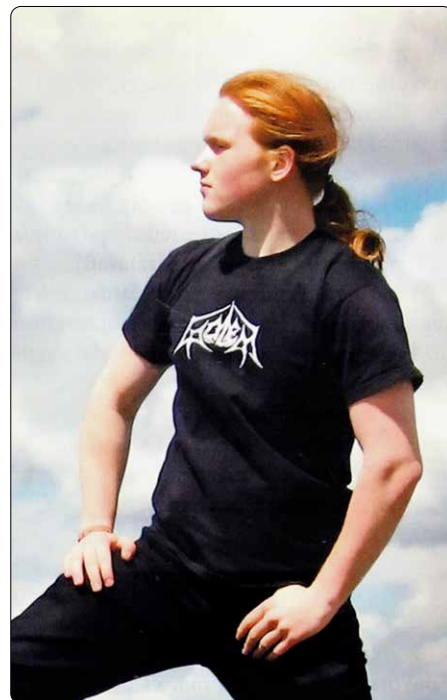
Dnes pětatřicetiletý augustiniánský kanovník Dirk-Henning Egger z kláštera v Paringu u Regensburgu (Německo) tápal jako teenager v pochmurných temnotách světa. Ale díky podnětnému rozhodnutí, jež učinil na základě Písma svatého, a přitážen laskyplným příkladem jedné katolické rodiny, rozpoznal poklad přátelství s Bohem. Sám o tom podává svědectví.

Vyrůstal jsem v malém bavorském poutním místě Mindelstetten, kde ne tak dávno žila svatá Anna Schäfferová. V naší rodině jsme si však zvykli dělat si žerty z lidí, kteří tam každý den chodili do kostela. Byli jsme totiž protestanté, ale prakticky jsme žili jako ateisté, o Bohu a Ježíši jsem neměl ani potuchy a všechno katolické mi připadalo divné. Pak jsme se častěji stěhovali a v době puberty bylo těžké vybudovat si okruh přátel. Jako ryšavý, ostýchavý a introvertní jsem byl ve škole terčem šikany. Proto jsem byl stále více stažený, uzavíral jsem se do sebe a mým jediným únikem byla hudba. Ve věku patnácti, šestnácti let jsem již překládal a psal texty pro jednu satanistickou heavymetalovou kapelu. Já jsem sice nebyl přímo satanista, protože jsem nevěřil v nic nadpřirozeného, ďábel byl prostě součástí tohoto hudebního stylu a já jsem si myslel, že je to totálně super. Osamělý a úplně sám ve svém pokoji jsem si takto ventiloval agresivitu a frustraci.

Pak jsme se s rodinou přestěhovali z Bavorska do Berlína, kde jsem žil osm let a dále chodil do školy. Znovu jsem byl outsider, navíc obklopen lidmi zcela jiného ražení. Samozřejmě, Berlín je vysněné prostředí pro každého rockera a fanouš-

ka metalové hudby, protože tam vystupují všechny mezinárodní kapely.

Já jsem se však v nitru měl stále hůře. Jediné, co mi kromě hudby šlo, bylo učení, proto jsem byl ve škole celkem dobrý. Už od druhé třídy jsem chtěl být lékařem, to byl můj sen. Tak jsem v Berlíně zvládl maturitu s velmi dobrým výsledkem, ale pro přijetí na lékařskou fakultu to nakonec nestačilo. Vzal jsem si tedy několik semestrů volna a pracoval jsem v nemocnici a v domově důchodců. Dodnes si na to dobře pamatuji. Když jsem se asi po roce – bylo mi 19 let – ptal, kde jsem na seznamu čekatelů na studium medicíny, paní mi po telefonu odvětila: „Vaše šance jsou stejně nízké jako na začátku.“ Položil jsem telefon a upadl jsem do obrovské prázdnoty. Poprvé jsem si uvědomil, že jsem nevažoval o žádné alternativě. Přemítal jsem: *Co vlastně umím dělat? A co v životě chci?* Neměl jsem ani potuchy a velmi rychle se dostavila otázka: *Proč jsem vůbec na světě? Oč zde vlastně jde?* Ani na to jsem neměl odpověď a dostal jsem se do bodu, kdy jsem vážně uvažoval o sebevraždě, protože jsem si řekl: *Jestli zemřu teď' anebo za padesát let, je to jedno, protože potom se i tak všechno skončí...* Díky Bohu jsem to neudělal. Namísto toho tehdy nastal první velký zlom v mém životě.

Dirk-Henning jako rocker

Musí k tomu dodat, že v Bavorsku jsem měl nejlepšího přítele Josefa, jehož jsem navštěvoval každé prázdniny. Tam jsem vždy vyprávěl o všech těch skvělých věcech, které jsem dělal v Berlíně, a v Berlíně zase, že mám v Bavorsku přítelkyni atd. Špatné na tom bylo, že jsem si vymýšlel jen ze strachu před odmítnutím, a proto, že by si lidé mohli o mně myslet, že nejsem cool. Tehdy, v této nesmyslnosti, jsem šel do sebe, jak o tom vypráví podobenství o marnotratném synu, a poprvé mě napadla myšlenka: *Možná musím něco změnit u sebe, možná nejsou na vině vždy jen ti druzí či blbý systém přidělování míst na univerzitě... Ale možná je to také o mně.*

A první věc, kterou jsem se rozhodl udělat – nevím, odkud ten impuls přišel, snad to byl Duch Svatý – bylo: *Přestanu se lžít! Už více nechci vzpomínat, komu jsem jaké příběhy navykládal, chci mluvit prostě pravdu.* Jakkoliv nepříjemné bylo radikálně to ukončit, jelikož některé lži jednoduše vyšly najevo, bylo to krásné, protože mi ze srdce spadl obrovský balvan. Cítil jsem se svobodný jako ještě nikdy, a to jen proto, že jsem už nelhal. *Super, pomyslel jsem si, nyní jsi změnil jen jednu věc a máš se tak dobře. Co bys ještě mohl na sobě změnit?* Napadlo mě: *To, že se nemá lhát, jsem už někde slyšel, ne? Přesně tak – Desatero! V Bavorsku jsme se to*

Probošství augustiniánů St. Michael v Paringu

kdysi učili na hodinách evangelického náboženství. A po dlouhém hledání v Bibli jsem si přečetl jen tuto jedinou pasáž: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země.“ A následující Desatero. Tečka. A najednou mě napadla myšlenka, že svět by byl tak krásný, kdyby se podle toho všichni lidé řídili! Já sám jsem přece zpozoroval, jak dobře mi to udělalo, dodržovat jen toto přikázání, že nesmíš lhát; a kdybychom potom ještě věděli, že všichni ostatní budou též mluvit jen pravdu, to by byl ráj na zemi! A najednou jsem si byl stoprocentně jistý: *Toto je pravda. Bůh existuje! Nikdo si to nevymyslel a Bible není jen stará kniha.* O mnohém jsem neměl sice ještě ani tušení, ale věděl jsem, že je to všechno pravda. A tak jsem si předsevzal: *Dobře, tato přikázání budu nyní dodržovat... Vypadá to tak, že jsem teď věřící...*

Ve stejné době mi zavolal můj přítel z Bavorska a zeptal se mě, zda bych opět nepřijel, protože jeho rodina pěstuje chmel a v čase sběru vždy potřebují brigádníky. Tak jsem cestoval k němu, tentokrát si také něco přivydělat. Dosud jsem byl u Josefa vždy jen na prázdninách, všechno bylo v pohodě, chodili jsme ven a flámovali. Ale tentokrát tu byla práce a já jsem si pomyslel: *Teď jsem zvědav, jaké to bude.* Protože důvod, proč jsem tam tak rád jezdil, byl ten, že jsem si atmosféru v této rodině skutečně užíval. Pocházel jsem z „úplně normální“ rodiny, měl jsem bratra, avšak v Josefově velké rodině to bylo jaksi jiné, tak poklidné... nedokážu to jinak ani popsat. Dva a půl týdne jsem na jejich hospodářství opravdu tvrdě pracoval – jako nikdy v životě. Na konci této brigády – zůstal jsem tam o tři či čtyři dny déle – jsem si uvědomil: *Oni jsou ještě stále takoví, navzdory práci.* Předtím jsem si vždy myslel: *No, vždyť když host odejde, tak také oni přestanou předstírat ideální svět a stanou se znova úplně normálními.* Ale nyní jsem si uvědomil: *Oni jsou takoví doopravdy!* A poprvé jsem si položil otázku: *Ale proč jsou takoví?* A pochopil jsem: *Protože jsou věřící a zachovávají Desatero.* To, o čem jsem před nedávnem přemýšlel – jak by byl svět krásný, kdyby ho všichni dodržovali, jsem vlastně v této rodině mohl na živo vidět a zažívat už léta! Přitom se mě nikdy nesnažili evangelizovat, prostě žili svoji víru, v neděli chodili na mši svatou,

zatímco já jsem dospával. Přijímali mě takového, jaký jsem byl, s mými dlouhými vlasy a černými tričky. Kdokoliv jiný by si možná řekl: *Bože, jak se k nám takovýto host vůbec dostal do domu?* Ale oni mě prostě přijali, jako bych byl jejich páté dítě. A tehdy se mi podruhé rozsvítilo a věděl jsem: *Takto chci žít, tedy jako katolík!* Konvertoval jsem 1. dubna 2010, bylo to na Zelený čtvrtek.

Kanovník Dirk Egger je dnes novicmistrem ve svém klášteře a povzbuzuje také mladé lidi žijící ve světě, aby objevili Boží působení a bohatství církve jako poklad ve svém vlastním životě.

První, co jsem potom četl, byl *Katechismus katolické církve*. Do té doby jsem všechno katolické skepticky odmítal jako cosi divného, takže jsem se teď

nechtěl stát katolíkem jen tak a „kupovat zajíce v pytli“. Nikoliv, nyní jsem to chtěl znát. Začal jsem číst a nic divného jsem nenašel, naopak, každá stránka byla pro mne jako zjevení. Všechno bylo tak logické a já jsem pochopil, o čem to celé je! Na podzim 2010 jsem se z Berlína přestěhoval zpět do Bavorska a poznal jsem několik společenství a katolických mládežnických hnutí. To všechno mi pomohlo prohloubit vztah s Bohem; čím odhodlaněji žijete přátelství s ním, tím lépe ho slyšíte a víte, co od vás chce. A tak jsem v jistém okamžiku uslyšel, jak klepe: *A co tak kněžství?* Ale z toho jsem měl úplnou paniku! Cokoliv, jen to ne! Vůbec jsem se necítil k tomu schopný. Stále více jsem však chápal: *Když to Bůh chce, tak mi dá všechno, co k tomu potřebuji.*

Bůh nepovolává schopné, ale dává sílu povoláním. A tak jsem v roce 2013, po necelých třech letech, co jsem se stal katolíkem, šel do kláštera, do společenství, do něhož mě vedl on sám, a v roce 2020 jsem byl vysvěcen na kněze.

V tomto procesu lepšího poznávání Ježíše jsem byl uzdraven z mnoha věcí, ze všech ran, křivd a závislostí, které jsem měl v sobě, a poznal jsem: *Vůbec nejsem takový osamělý; osamělost není ničím jiným než příležitostí pro společenství s Bohem.* Ano, za největšími ranami se často skrývají nádherné poklady a talenty, které je třeba nejprve objevit. Prakticky jsem byl vzkříšen z mrtvých, z tohoto nesmyslného živoření, které mě téměř stálo život, a nyní jsem šťastný a vděčný, že to, co jsem dostal zadarmo – víru a radost z ní, mohu zadarmo odevzdávat dále.

*Z Vítězstvo Srdca 159/2024
přeložil a upravil -dd-*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabit ho, ale za tři dni po své smrti vstane.“ Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat. Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?“ Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich

je největší. (Ježíš) se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.“ Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

Potvrzení, že krvavé skvrny na Turínském plátně odpovídají mučení Krista

Nová studie italského vědce, který se zabývá analýzou krve na Turínském plátně, potvrzuje, že skvrny odpovídají mučení a ukřižování Ježíše Krista tak, jak je popsáno v evangeliích.

Giulio Fantí, profesor mechanických a tepelných měření na univerzitě v Padově, tvrdí, že makroskopická a mikroskopická analýza krvavých skvrn přesně odráží „fyzikální podmínky související s osobou Ježíše Krista“, které odpovídají jeho popisu v Bibli, a zejména v rámci čtyř evangelií.

Fantí je autorem více než 50 studií o Turínském plátně a na toto téma vydal i několik knih. Turínské plátno, které bylo podle mnohých použito k zabalení Kristova těla po jeho smrti na kříži, je v posledních několika desetiletích předmětem rozsáhlých akademických debat, přičemž někteří obhajují jeho pravost a jiní tvrdí, že se jedná o středověký podvrh.

Na plátně je vyobrazeno tělo a tvář muže s trnovou korunou a je pokryto krvavými skvrnami. Je uloženo v kapli Svatého plátna v italském Turíně, kde ho mnozí katolíci uctívají jako svatou relikvii Kristova ukřižování. Vatikán nemá oficiální stanovisko k jeho pravosti.

Podle Fantího studie krevní skvrny na boční a přední straně rubáše ukazují krev tekoucí třemi různými směry: visle s tělem ve vzpřímené poloze, dále v naklonění pod úhlem 45 stupňů a vodorovně s mrtvým tělem ležícím na boku. Fantí tvrdí, že „jednotlivé pramínky vykazují náhlou změnu svého směru; je pravděpodobné, že krev stékala při pohybu mrtvého těla“.

Studie uvádí, že tři odlišné barvy krve naznačují tři různé druhy krve: posmrtné krevní skvrny z pohybu těla, pak ty méně zřetelné, které se zdají být předsmrtnými krevními skvrnami, k nimž pravděpodobně došlo, když byl Ježíš ještě přibit na kříž, a nakonec úniky krevního séra. Na skvrnách jsou podle studie patrné stopy po bičování, které odpovídají bičování u sloupů, a množství krve potvrzuje důsledky ran popsané v evangeliích.

Kromě toho nanočástice nalezené v krvi, rozpoznané jako kreatinin, odpovídají velmi těžkému mučení, které Ježíš vytrpěl. Dále se ve studii píše, že hypoteticky vysoká hladina močovin v některých částech krve naznačuje poruchu nebo zablokování ledvin, což je stav slučitelný s intenzivním bičováním v oblasti ledvin, které způsobuje mikrocytární anémii.

„Tato mikrocytární anémie, která se rovněž zvýšila v důsledku dlouhodobého půstu, naznačuje extrémní difúzní potíže, které měl Ježíš s výměnou kyslíku, což nejspíše vedlo k extrémně ztíženému dýchání,“ pokračuje studie. „Ježíš musel výrazně zintenzivnit dýchání,“ píše se ve studii, „a v důsledku toho zvýšit frekvenci srdečních úderů, což vyvolalo infarkt jako hlavní příčinu jeho smrti.“

Studie uvádí, že tři odlišné barvy krve naznačují tři různé druhy krve: posmrtné krevní skvrny z pohybu těla, pak ty méně zřetelné, které se zdají být předsmrtnými krevními skvrnami, k nimž pravděpodobně došlo, když byl Ježíš ještě přibit na kříž, a nakonec úniky krevního séra...

P. Robert Spitzer, jezuitský kněz a prezident *Centra rozumu a víry Magis*, uvedl pro agenturu CNA, že všechny tyto údaje zjištěné ve Fantího studii se shodují s ukřižováním Ježíše Krista. Spitzer je silným zastáncem pravosti Turínského plátna.

Dodal, že kreatinin v krvi obecně svědčí o těžkém polytraumatu (těžká zranění na více místech) a krev na plátně pochází od osoby, která prodělala nesmírně těžké polytrauma. „Ten muž měl určitě problémy s dýcháním,“ uvedl Spitzer s odkazem na výsledky studie. „Podstoupil skutečnou muka. Je na něm vidět, že ztratil obrovské množství krve zejména při bičování.“

Podle Spitzera důkazy o krvi poukazují na smrt Ježíše na kříži. Při obhajobě pravosti rubáše uvedl, že středověký padě-

latel nemohl předvídat možnosti vědecké studie látky v 21. století: „Určitě by nepoužil hematické sérum oběti, která utrpěla těžké polytrauma.“

Spitzer se na obhajobu pravosti Turínského plátna odvolával na další nedávné studie, zejména na analýzu širokoúhlého rozptylu rentgenového záření z roku 2022, kterou publikovali italscí vědci z Národní výzkumné rady v Bari.

Studie použila širokoúhlý rozptyl rentgenového záření ke zkoumání přirozeného stárnutí celulózy ve vzorku Turínského plátna, který určil, že stáří tkaniny by mělo být přibližně 2 000 let, což odpovídá době, kdy Kristus zemřel. Tato zjištění byla v rozporu se známou studií datování uhlíku z roku 1988, která stáří Turínského plátna řadila do 13. nebo 14. století.

Spitzer řekl agentuře CNA, že rozptyl rentgenového záření je ideální test na zjištění doby původu a že skutečně dodává věrohodnost ostatním získaným údajům. Odvolal se také na studie, které analyzují pylovou DNA, a uvedl, že Turínské plátno muselo být na volném prostranství nejméně tři až čtyři století v oblasti severního Judska a Jeruzaléma, aby bylo možné zohlednit pyl z místních rostlin.

Spitzer navíc kritizoval studii datování pomocí uhlíku z roku 1988 jako nespolehlivou, protože uvedl, že kontaminace může ovlivnit datování a že vědci odebrali materiál pouze z malé části plátna, místo aby odebrali více vzorků z jeho různých částí. Poznamenal, že Turínské plátno bylo poškozeno při požáru v roce 1500 a opraveno materiálem z té doby, a tvrdil, že látka použitá ve studii uhlíkového datování rozhodně není stejná jako lněné plátno, z něhož je vyroben zbytek, nýbrž je to látka přidaná během opravy ve středověku.

Navzdory veřejné diskusi o pravosti Turínského plátna stále přitahuje pozornost z celého světa a zůstává předmětem zájmu veřejnosti.

Plátno se znovu dostalo do centra pozornosti veřejnosti, když deník New York Post zveřejnil obrázek vytvořený pomocí umělé inteligence, který měl podle otisku na Turínském plátně obnovit tvář Ježíše Krista.

*Zdroj: CNA, www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)*

Vatikán schválil úctu k Panně Marii Milosrdné, která se údajně zjevovala ve francouzském Pellevoisin

Dikasterium pro nauku víry udělilo souhlas k nihil obstat, které navrhl arcibiskup z Bourges ohledně úcty k Panně Marii Milosrdné na mariánském poutním místě ve střední Francii, kde v roce 1876 chudá mladá žena Estelle Faguette údajně zažila několik zjevení Panny Marie.

„Ačkoli není současnou praxí“ Dikasteria pro nauku víry „vyjadřovat stanovisko k nadpřirozenému charakteru nebo božskému původu nadpřirozených jevů a údajných poselství, poselství, která Estelle prezentovala jako pocházející od Panny Marie, mají významnou hodnotu, která nám umožňuje nahlédnout do působení Ducha Svatého uprostřed tohoto duchovního zážitku,“ napsal kardinál Victor Manuel Fernández v dopise, kterým uděluje souhlas s nihil obstat (prohlášení o neexistenci překážek ve vztahu k určité skutečnosti – pozn. redakce) ohledně Panny Marie Milosrdné uctívané v Pellevoisin.

Dopis byl zaslán arcibiskupovi Beau z francouzského Bourges poté, co jej papež František 22. srpna 2024 schválil.

Kardinál Fernández napsal, že úcta k Panně Marii Milosrdné je věřicím doporučována, protože nabízí cestu duchovní prostoty, důvěry a lásky, která pravděpodobně přinese mnoho dobrého a bude přínosem pro celou církev.

Estelle Faguette se narodila 12. září 1843 ve velmi chudé rodině. Aby uživila sebe a své rodiče, pracovala nejprve jako pradelna a poté jako služka. Těžce nemocná a tváří v tvář smrti se rozhodla napsat dopis Panně Marii za své uzdravení, aby mohla nadále podporovat své chudé rodiče.

„Její slova,“ napsal kardinál Fernández, „jsou zarážející svou prostotou, jasností a pokorou. Estelle vypráví o utrpení způsobeném svou nemocí. Nechluví se křesťanským duchem odevzdanosti. Naopak, vysvětluje svůj vnitřní odpor vůči nemoci, která narušila její životní plán. Nakonec se vždy odevzdává do Boží vůle a chce jen ze všech sil, které jí zbyly, pomoci otci a matce.“

„Tato velkorysá oddanost druhým, tento život, který je využíván k péči o druhé,“ konstatoval kardinál, „je to, co se

nejvíce dotklo Matčino srdce: Matka umí rozpoznat všechno dobro, které se skrývá za našimi slovy.“

Mladá žena vyprávěla, že v únoru 1876, kdy jí bylo 32 let, začala první zjevení. Při pátém zjevení byla zcela uzdravena přesně tak, jak jí Panna Maria slíbila.

Estelle Faguette

Kardinál poznamenal, že v poselstvích „je vše připisováno Kristu. Dokonce ani Estellino uzdravení není připisováno přímo Marii, ale Kristu, který vyslyšel přimluvu své Matky. Zážitek z Pellevoisin,“ pokračoval kardinál, „je mariánský, ale zároveň silně christologický. Proto bylo velkou žádostí Panny Marie vůči Estelle, aby rozšířila škapulír s obrazem Srdce Ježíšova, a velkým Mariiným poselstvím je výzva obrátit se k tomuto milujícímu Srdci Páně. Když Maria ukázala Estelle škapulír s vyobrazením Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, Maria říká: »Už dlouho jsou poklady mého Syna otevřené.«“

Maria vyjadřuje vůči Estelle veškerou svou blízkost a něhu slovy povzbuzení: „Neboj se, jsi má dcera.“ – „Chceš-li mi sloužit, buď prostá.“ – „Odvalu.“ – „Budu ti neviditelně blízko.“ – „Nemusíš se ničeho bát.“ – „Vybírám si malé a slabé pro svou slávu.“

Maria Estelle také nabádala, aby našla pokoj: „Uklidni se, má dcero, buď trpělivá, budeš mít těžkosti, ale já jsem tady.“ – „Chtěla bych, abys byla ještě klidnější.“ – „Potřebuješ si odpočinout.“ Kardinál Fernández dodal, že pozvání Panny Marie se vztahovalo i na církev, když řekla: „V církvi není klid, který si přeji.“

Kardinál však zdůraznil, že „ještě více než těch několik Mariiných slov je pozoruhodná její tichá přítomnost, kdy Matčín pohled léčí duši“.

Estelle o Panně Marii napsala: „Můj Bože, jak byla krásná! Zůstala dlouho nehybná, aniž by cokoli řekla. Po tomto mlčení se na mě podívala; nevím, co jsem cítila; jak jsem byla šťastná! Nic neřekla. Pak se na mě podívala velmi laskavým pohledem a odešla.“

Život Estelle proběhl v pokoře uprostřed mnoha zkoušek, obvinění a pomluv. V roce 1925 vstoupila do dominikánského třetího řádu. Dne 23. srpna 1929 zemřela v Pellevoisinu ve věku téměř 86 let.

Zdroj: Vatican News
(Redakčně upraveno)

Svatý Jan Berchmans - vzor mládeže (5)

Vážná chvíle

Po několika dnech se Jan konečně rozhodl: „Bůh mě volá do Tovaryšstva Ježíšova, nebudu mít klid, dokud v něm nebudu.“ A toto své rozhodnutí oznámil svému duchovnímu otci a s jeho svolením složil slib, že vstoupí do jezuitského řádu. Potom navštívil představeného jezuitského kláštera a předložil mu svou žádost.

Jan musel projít zkouškami, a když je složil, provinciál otec Scribani ho přijal. Měl však jednu podmínku: Jan musí požádat rodiče o svolení. Budoucí svatý tedy napsal otci a matce dopis:

Ctihodný otče a přemilá matko!

Uplynuly čtyři měsíce, co náš milovaný Pán zřetelně zaklepal na moje srdce, které jsem měl zavřené. Ale když jsem si hrál, učil, odpovídal či pracoval, vždy jsem cítil, že si mám zvolit nějaký stav. Po mnoha svatých přijímáních a dobrých skutcích jsem se rozhodl a slíbil, že budu našemu Pánu díky jeho milosti sloužit v řeholním stavu. Vždyť kdo by se rozhodl jinak, když vidí bídu a nebezpečnost a hrozné hříchy ostatních stavů? Kdo by nevstoupil do řehole, když v ní vidí dokonalý pořádek, poníženost a jiné, spolu s horčí laskou k Bohu a bližním v řeholi? Vím, že je pro rodiče a příbuzné těžké rozloučit se se svými dětmi či sourozenci, ale co by dělali, kdyby milý Pán povolal jejich děti a příbuzné k sobě?

Na jedné straně vidím otce, matku, sestry, bratry, na druhé straně Pána se svou, a doufám, že i s mou blahoslavenou Matkou. Rodiče a příbuzní říkají: Milé dítě, prosíme tě, pro starost a práci, kterou jsme s tebou měli, zůstaň s námi. Na druhé straně však volá Ježíš Kristus: I kvůli tobě jsem se narodil, byl jsem bičován, korunován a ukřižován. Podívej se na svých pět ran. Copak je nemám i kvůli tobě? Dokázal bys být tak nevděčný?

Draží rodiče, když na to pomyslím, srdce mi zahoří takovou touhou, že kdyby to

bylo možné, hned bych se rozběhl do kláštera. Moje duše i srdce nebudou mít pokoj, dokud nenajdou svého Nejmilejšího. Vy však namítáte, že na to mám ještě dost času, že mám počkat, až dokončím studium. Ptám se vás však, moji nejmilejší, co odpovíte na toto: Před vašimi dveřmi stojí chudý člověk a prosí o almužnu. Právě mu ji chcete dát, když on se obrátí a řekne, že si pro almužnu přijde za rok či dva. Nepřepočítal se? Je jisté, že mu ji za dva roky dáte? A copak nejsme všichni před Bohem žebráci?

Na mnohé mé prosby mi náš Pán ve své dobrotě nyní ráčil dát nejlepší almužnu, a to povolání do řeholního stavu, do Tovaryšstva Ježíšova, které je kládivem na všechny bludy a nádobou všech ctností a dokonalostí. Jak bych mohl tento vzácný dar odkopnout anebo si ho vůbec nevsímnout? Kdo ví, zda mi ho Pán za dva roky dá, nebo zda neuslyším hrozná slova: Neznám tě!

Proto se už nyní chci z celého srdce obětovat Pánu Ježíši a sloužit mu v jeho armádě.

Moji nejmilejší, doufám, že se nebudete stavět proti Kristově vůli, ale naopak, že se budete radovat a chválit Pána Boha a děkovat mu, že váš syn byl hoden toho, aby byl Pánu Bohu nikoli obětován, ale vrácen, neboť váš nejmilejší syn nebyl vašim vlastním.

Vroucně se za mě modlete, aby mi Bůh dal vytrvalost až do konce života a potom s vámi život věčný.

Jan Berchmans, Ježíši Kristu a vám oddaný syn, 1616

Následky dopisu

Když si rodiče přečetli Janův dopis, otec se hned vydal do Mechelenu. Pokoj otce Greeffa se stal jevištěm zajímavého výstupu:

„Vy jste chlapi dali takové myšlenky do hlavy, ale já, jeho otec, mu to zakazují!“ vybuchl našťvaný Karel Berchmans. „Dal jsem celý svůj majetek, aby vystudoval. Jan je nadějí rodiny. Doma mám další děti!“ Otec Greeff klidně odpově-

děl: „Plnil jsem jen svou povinnost, když jsem mu v tom pomohl. I já bych vděčně přijal dobrou radu, když bych byl na Janově místě.“ Potom všechno povyprávěl panu Berchmansovi. Ten si ho sice vyslechl, ale ani tak se neuklidnil. Nastínil otci Greeffovi smutný obraz budoucnosti své rodiny, která se bez Jana ocitne ve velké nouzi. „I já jsem synem chudých rodičů,“ řekl kněz, „můj otec je též jako vy obuvník a počítal se mnou, jedináčkem. Uvažoval stejně jako vy, ale i tak jsem ho přesvědčil slovy, že co obětujeme Bohu, nezůstane bez Božího požehnání, a co od něj vezmeme, aniž bychom potřebovali, budeme mít vždy nejisté.“ Karel Berchmans se ani tak neuklidnil. A když nedosáhl vítězství zde, zkusil to jinde.

Těžký boj

Janova matka měla v kapucinském klášteře v Mechelenu příbuzného. Zde měla zkoumat Janovo povolání, s čímž souhlasil i on sám. Představený, otec Guardian, namítal, že řeholní život je těžký a člověk potřebuje mnoho duševních i tělesných sil. Odrazoval Jana slovy, že to nevydrží a podobně. Ale mladík se nezlakl, jen skromně, zato s plným přesvědčením odpověděl: „Všechno budu moct s pomocí toho, který mě posiluje.“ Guardianova jeho odpověď uspokojila a Karlu Berchmansovi řekl, že nemá žádnou pochybnost o tom, že Bůh volá jeho syna do Tovaryšstva Ježíšova. „Matka ať radostně chválí Boha, že ji vyvolil za matku svatého,“ dodal otec Guardian. Druhý kněz, příbuzný Berchmansových, byl však jiného mínění. Snažil se za každou cenu přesvědčit Jana, aby se zřekl svého povolání, a rodiče nabádal, aby synovi nedovolili vstoupit do řehole. Tak tlačil na Jana, až ten ztratil trpělivost a se svatým hněvem mu řekl: „Otče, čekal jsem od vás jiné rady. Dost dlouho jsem mlčel a přemáhal znechucení. Myslel jsem, že konečně přestanete a nebudete se dál tak zřetelně protivit Boží vůli. Ale to se nestalo. Proto mi nezazlívejte, když vám ukážu, kde nechal tesař díru. Tudy jste přišel, tudy můžete jít i ven.“

Ještě jedno pokušení

Rodiče viděli, že se syn nevzdává, žádali ho tedy, aby se neunáhlil. Ale Jan ani tomuto pokušení nepodleh a napsal jim dopis:

Ctihodný otče a přemilá matko!

Jsem velmi rád, že se máte dobře. Doufám, že vás Pán Bůh bude v tomto stavu i nadále udržovat. Často ho o to prosím. Ale je divné, že vy, místo toho, abyste chválili Boha a děkovali mu za dobrodiní, které prokázal mně i vám tím, že mě volá do řehole, kde řeholníci žijí andělským životem, mě přesvědčujete, abych hned neposlechl Pána a čekal ještě 6 měsíců. Avšak neposlechnout Pána hned - a to vy sami dobře víte - se nesluší.

Když náš Pán volal jednoho mladíka, kterému právě zemřel otec, aby ho následoval, nedovolil mu ani jít na pohřeb, přestože se to sluší a nezabralo by to moc času; a zase jinému nechtěl dovolit, aby odešel od svých, řka: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se, není hodný Božího království.“ Proč myslíte, že to dělal? Nemyslíte, že proto, aby nám ukázal, že jeho volání je třeba hned poslechnout?

Tedy, ctihodní rodiče, i proto, abych poslechl Pána Boha, docílil spásy své duše a potom, aby se na mě nevztahovala ta hrozná slova: Volal jsem vás a vy jste mě odmítli a budu se smát nad vaší zkárou (srov. Př 1,24.26), poslechnu Pána.

Doufám, že s Boží milostí se za 14 dní budu v řeholním domě radovat se svými spolubratry v Kristu a že svou ubohou modlitbou dostanu, o co prosím Boha.

Vám oddaný syn Jan

Loučení

Rodiče byli po přečtení dopisu dojatí. Pochopili, že Jana neodradí ani nezlomí žádné překážky. Už měli jen jednu prosbu, aby je ještě jednou navštívil. Jan však jejich žádost nesplnil. I kanovník byl toho názoru, aby Jan zůstal v Mechelenu a aby ho raději navštívili rodiče. Potom poslal do Diestu dopis, ve kterém Jan prosil rodiče, aby ho co nejdříve navštívili, protože je pro něj každá hodina vzácná. Doporučil jim, aby cestou do Mechelenu zašli do Scherpenheuvelu na pouť k Milostivé Paní, ale jen v tom případě, že se jim

O neřestech a ctnostech: Pokora

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Blaze lidem, kteří si toto vnímání vlastní nepatrnosti uchovávají v srdci: tito lidé jsou uchráněni ošklivé neřesti, arogance. Arogance... Ježíš ve svých blahoslavenstvích začíná právě od těchto nepatrných: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.“ (Mt 5,3) Je to první blahoslavenství, protože je základem těch, která následují: z tohoto vnitřního pocitu nepatrnosti totiž vyrůstá mírnost, milosrdenství, čistota srdce. Pokora je brnou ke všem ctnostem.

Na prvních stránkách evangelií se pokora a chudoba ducha vždy zdají být zdrojem všeho. Andělovo zvěstování se neodehrává u bran Jeruzaléma, ale v zapadlé galilejské vesnici, tak bezvýznamné, že lidé říkali: „Může z Nazareta vzejít něco dobrého?“ (Jan 1,46) Ale právě odtud se svět znovu rodí. Vyvolenou hrdinkou není malá královna, která vyrůstala hýčkána jako v bavlne, ale neznámá dívka: Maria. Ona sama je první, kdo žasne, když jí anděl přináší Boží zvěst. A v jejím chvalozpěvu vyniká právě tento údiv: „Velebí má duše Pána a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli, protože shlédl na svou nepatrnou služebnici.“ (Lk 1,46-48) Boha takřikajíc přitahuje Mariina malost, která je především vnitřní nepatrností. A také ho přitahuje naše malost, když tuto nepatrnost přijmeme.

tímto zastavením jejich cesta neprodlouží. K Janovým řádkům přidal několik slov i kanovník: „Přijedte co nejdříve, nebudete litovat. Váš přítel, J. Froidmont.“

Rodiče se velmi těžko loučili se svým synem. I Jan cítil, že rodiče přinášejí velkou oběť, ale dobře věděl, že je Bůh odmění. Dojmy z loučení se mu vryly hluboko do duše. Stále měl před očima otcovy slzy, v uších mu zněl matčin sladký hlas, až se sám divil, že tak neochvějně trval na svém předsevzetí a dokázal se tak odhodlaně vysvobodit ze svazků, které ho ještě pojily s lidskými srdci.

Když se Jan loučil se svým přítelem Henrikem de Vriese, řekl mu: „Jak bych se mohl vzepřít Božímu povolání, volá-

Od této chvíle si Maria bude dávat pozor, aby nevystupovala na scéně. Jejím prvním rozhodnutím po evangelijním zvěstování je vydat se na pomoc, vydat se sloužit své sestřenci. Pokorní lidé totiž nikdy nechtějí vycházet ze své skrytosti. Ježíš vždy zdůrazňuje, že blahoslavení jsou pokorní. Ani nejsvětější pravda Mariina života se nestává chloubou.

Můžeme si představit, že i Maria poznala těžké chvíle, dny, kdy její víra krácela v temnotách. Nikdy však nezakolísala její pokora, která byla pevná jako skála. Toto bych chtěl zdůraznit. Pokora je ctností pevnou jako skála. Nepatrnost, kterou nám pokora propůjčuje - a zde pomysleme na Marii - se stává její nepřemožitelnou silou: je to ona, kdo zůstává u paty kříže, zatímco se hroučí iluze triumfujícího Mesiáše.

Bratři a sestry, pokora je vším. Právě ona nás zachraňuje před Zlým a před nebezpečím, že se staneme jeho komplici. Pokora je též zdrojem pokoje ve světě i v církvi. Kde není pokora, tam jsou války, rozmišky, rozdělení. Bůh nám dal příklad v Ježíši a Marii, kteří jsou naší spásou a naším štěstím. A právě pokora je cestou, cestou ke spáse.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

ni toho, který se mi celý daroval a prolil za mě i poslední kapku krve?“

Poslední den před vstupem do kláštera šel do kostela a poděkoval Panně Marii za pomoc, přijal svaté přijímání a potom se rozloučil se světem.

(Pokračování příště)

Podle knihy Koloman Grieger S. J.:
Svätý Ján Berchmans S. J. Vzor mládeže.
Vydal Posol Božského Srdce Ježíšovo.
Trnava 1929
Upravila Silvia Koscelanská-Hajdučeková
Překlad -jk- (Redakčně upraveno)

Pondělí 23. 9. 2024

6:05 Cesta k andělům: Lubomír Brabec – virtuózní kytarista
7:00 Strípky z ostravské archeologie: Návrší pod Mudlochem
7:10 Viac ako pieseň (2. díl): Timothy a pieseň Po Tebe tůžim viac
7:20 Zachraňme kostely: Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova
7:45 Duchovní krajina Novohradských hor: Poutní cesty
8:15 Čičmianské tajemství
9:00 Živě s Noe [L]
9:10 Poutníci času: S Ondřejem Maternou
9:30 Outdoor Films s Petrem Horkým: Putování královstvím ledu a mrazu
11:00 Slovanský Velehrad
11:30 Živě s Noe [L]
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje
14:30 Duchovní krajina Novohradských hor: Cetviny
14:55 Noční univerzita: Jiří Padevěť – Jaro a léto 1945 v českých zemích
16:00 Přesah
16:45 V souvislostech
17:10 Dětský folklórní festival Zdola ponickýho mlyna
18:05 Sedmihlášky: Pod tým našim okénečkem
18:10 Příběhy Starého zákona: Tři mládenci v ohnivě peci
18:20 Zahradní písničkáři: Mírek Kemel trio
19:15 Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:45 Přejeme si...
20:05 Dům ze skla?: S Mons. Tomášem Holubem [L]
21:10 ARTBITR – Kulturní magazín: Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku-Místku [P]
21:25 Moudrost mnichů: Ideál matky
21:40 Můj chrám: Kristina Koldinská, právnička a VŠ pedagog, v kostele sv. Štěpána v Praze
22:05 K jádru věci: S Milošem Rejchrtem
23:05 Harfa Noemova: Má vlast – Vyšehrad
23:30 Setkání: Pavel Šotola – Hlinsko
23:40 Když vyschnou studny
0:00 Když bolí tělo: Onkologie
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 24. 9. 2024

6:05 Biblická studna: S doc. Petrem Gallusem, Ph.D.
7:10 Pravoslavné sbory: Svatováclavský hudební festival 2018
8:00 V pohorách po horách: Šostýnské vrchy – Podbeskydská pahorkatina
8:10 Buon giorno s Františkem
9:00 Živě s Noe [L]
9:10 Cínovec
9:20 V souvislostech
9:40 Anděl bez křídel
9:55 Albánie – Angelo
10:25 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, O.Carm – Obráťte se a věrte evangeliu
11:30 Živě s Noe [L]
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 100 km: Žďárské vrchy a jejich skalní útvary
13:10 Tiché hrozby – Bouřlivé počasí
13:35 Vietnam
14:00 Mezi pražci (118. díl): Září 2014
14:45 Poslední budou prvými
15:20 Poletuchy: Na skok do Ústí nad Labem
16:10 Muzikanti, hrajte: Boršičanka Antonína Konička
17:10 V pohorách po horách: Velký Roudný
17:20 Setkání: Jiří Navrátil – Štramberk
17:30 Terra Santa News: 18. 9. 2024
18:00 Sedmihlášky: Pod tým našim okénečkem
18:05 Příběhy Starého zákona: Daniel a lvi
18:10 Cirkus Noeland (21. díl): Roberto, Kekulín a pan Čísliko
18:40 Polské stopy v Olomouci II.
18:45 Absolventi: Karol Marko
19:15 Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:45 Přejeme si...
20:05 Daruj písničku [L]
21:10 Na startu [P]
21:35 Kardinálem v srdci papeže [P]
22:00 Má vlast: Synagoga Hranice I.
22:55 S chutí přes práh: Školské sestry sv. Františka v Hoješíně
23:15 Klenot v lese
23:40 Do varu s Maxem Kašparů: Krize vztahů
0:05 Cvrlikání: Alibaba
1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 25. 9. 2024

6:05 Cesta k andělům: Jiří Krampol – herec a moderátor
6:55 Peru – Osm sester
7:25 Setkání: Bohuslav Procházka
7:35 Noční univerzita: Jiří Padevěť – Jaro a léto 1945 v českých zemích
8:35 Dobro očima zalitýrna povzdechnutím – DOZP Slatinice
9:00 Generální audience papeže Františka [L]
10:00 Strípky z ostravské archeologie: Zvířata ve středověké Ostravě
10:10 Hovory z Rekovic: Dalibor Norský
10:30 Bože, přijď mi na pomoc! Vojáci první světové války
11:30 Živě s Noe [L]
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 Zpěváčci: MFF Strážnice

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

2024 **14:25** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: MusEquality
15:50 Kaplani naděje: P. Antonín Klaret Dabrowski
16:05 Dům ze skla?: S Mons. Tomášem Holubem
17:10 Nebojte se! CSM 2017
18:00 Sedmihlášky: Pod tým našim okénečkem
18:05 Příběhy Starého zákona: Královna Ester
18:15 Strýček Emu: Obloha a hvězdy
18:35 Terra Santa News: 25. 9. 2024 [P]
19:00 Adorace [L]
19:45 Přejeme si...
20:05 Nebojte se...! Ptejte se kněze [L]
21:05 Moudrost mnichů: Rodina v rozpadu
21:20 Noční univerzita: P. Josef Mihok – Já, coby misijní pole... [P]
22:20 Filipínské Rugby – hra o život
23:05 Generální audience papeže Františka
23:30 Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 26. 9. 2024

6:05 Biblická studna: S Martinem Staňkem
7:10 Kardinálem v srdci papeže
7:30 Terra Santa News: 25. 9. 2024
7:50 K jádru věci: S Milošem Rejchrtem
9:00 Živě s Noe [L]
9:10 Múzy církevních škol: Cyrilometodějské gymnázium a SPgŠ Brno
9:35 Můj chrám: Kristina Koldinská, právnička a VŠ pedagog, v kostele sv. Štěpána v Praze
10:00 Přilet a uvítací ceremoniál: Papež František v Lucembursku a Belgii [L]
10:30 V pohorách po horách: Rešovské vodopády
10:40 Dokořán: S Tomášem Kačem
11:30 Živě s Noe [L]
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 Život podle Emily
13:30 Generální audience papeže Františka
14:00 Na startu
14:25 Klapka: S festivalem BAF
15:35 Misie slovenských salesiánů v Belgii
16:30 Setkání s katolickou komunitou: Papež František v Lucembursku a Belgii [L]
17:30 Setkání s představiteli společenského života: Papež František v Lucembursku a Belgii [P]
18:40 Sedmihlášky: Pod tým našim okénečkem
18:45 Příběhy Starého zákona: Prorok Jonáš
18:50 Ovečky: 26. neděle v mezidobí
19:15 Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:45 Přejeme si...
20:05 Cvrlikání: Šansonika
21:10 Moudrost mnichů: Rozvod
21:25 Island – Odraz Stvořitele
22:00 Pod lampou [P]
0:05 Jiří Wolker a Edvard Valenta – Prostějovský příběh
0:40 Mistr houslař z Jestřabí
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 27. 9. 2024

6:05 Cesta k andělům: Vojtěch Kodet – karmelitán
7:00 Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan
7:10 Kmočův Kolín 2019: Dechový orchestr ZUŠ VI. Ambrose Prostějov
7:50 Dům ze skla?: S Mons. Tomášem Holubem
9:00 Živě s Noe: Pouť slovenských charit v Rožňavě [L]
9:20 ARTBITR – Kulturní magazín: Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku-Místku
9:35 Okřídlení sousedé: Život s čápy
9:48 Intarzovaný svět Jana Maříka
10:00 Setkání s představiteli společenského života: Papež František v Lucembursku a Belgii [L]
11:00 V pohorách po horách: Česká Kanada – Landštejn
11:15 Živě s Noe: Pouť slovenských charit v Rožňavě [L]
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z Celonárodního setkání charit na Slovensku: Rožňava [L]
13:45 Viac ako pieseň (6. díl): Lucia Launerová a píseň Maličké stádo
13:57 Svedectvá života: Sr. Ludovika Cabadařová DKL – Lokka
14:15 Živě s Noe: Pouť slovenských charit v Rožňavě [L]
14:35 Daruj písničku
15:35 Leh – Hedvábná cesta
15:44 Lazníci z Hřiňovéj
16:00 V pohorách po horách: Český kras – Jelínkův most
16:10 Expedice Kola

16:30 Setkání s vyučujícími na Katolické univerzitě v Lovani: Papež František v Lucembursku a Belgii [L]
17:35 Verbuňk, příběh na celý život
18:00 Sedmihlášky: Pod tým našim okénečkem
18:05 Příběhy Starého zákona: Spravedlivý Job
18:15 Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 60 km: Vranovská přehrada – Bílý kříž
18:30 Kambodža pohledem zblízka
18:55 Pehrada Krůžberk 1957–2017: Videodokument o rekonstrukci vodního díla
19:15 Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:45 Přejeme si...
20:05 K jádru věci: S Francescou Šimuniovou OSB [L]
21:05 Moudrost mnichů: Fungující rodina
21:20 Poletuchy: Na skok do Krasu
22:10 Nordens Tone na Folkových prázdninách
22:40 S chutí přes práh: Klášter karmelitánů v Kostelním Vydrí
23:00 Ich bin: Já jsem
0:00 Nebojte se...! Ptejte se kněze
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 28. 9. 2024

6:05 Biblická studna: S Matoušem Jaluškou
7:05 Rozumíme médiím?: Jak se proměnila média za posledních 10 let
7:30 Cesta k pěstounství: Podpora odborníků
7:35 Duchovní krajina Novohradských hor: Podhůří
8:00 Svědectví mladých z komunity Cenacolo
8:15 Múzy církevních škol: Arcibiskupské gymnázium Kroměříž
8:30 Sedmihlášky: Pod tým našim okénečkem
8:35 Cirkus Noeland (21. díl): Roberto, Kekulín a pan Čísliko
9:00 Ovečky: 26. neděle v mezidobí
9:20 Strýček Emu: Obloha a hvězdy
9:40 Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice
10:00 Setkání s představiteli církve: Papež František v Lucembursku a Belgii [L]
11:00 Odkaz předků (4. díl): Morávka
11:15 Setkání: Karel Smetana – kaple sv. Cyrila a Metoděje v Haňovicích u Litovle
11:20 Na prahu devadesátky
11:40 Přejeme si... [P]
12:00 Angelus Domini [P]
12:05 Duchovní menu [P]
12:30 Pod lampou
14:40 V dobrém sa rozejdem: Rožnovské slavnosti 2023
16:10 Otevřený chrám
16:30 Setkání s univerzitními studenty v Lovani: Papež František v Lucembursku a Belgii [L]
17:35 Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Pavel Bratinka
18:00 Duchovní krajina Novohradských hor: Svátý kámen
18:30 Blanchet
18:50 V souvislostech
19:15 Pokoj vám!: Modlitba za mír
19:45 Přejeme si...
20:05 The Chosen III. (5. díl): Čistý, část 2 [P]
21:05 V pohorách po horách: Ostrá v pohorí Velká Fatra [P]
21:15 Outdoor Films s Karin Razskovou a Michalem Dvořákem: Spolek Elegant je elegantní [P]
22:50 Dokořán: S Olgou Sommerovou
23:45 Chanson Trio CouCou: Koncert Filharmonie Hradec Králové
1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 29. 9. 2024

6:05 Večer chval: V rámci Celostátní přehlídky zájmové umělecké činnosti církevních škol
7:10 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (2. díl): Chci, abys byl
7:35 Duchovní malby: Zjevení Páně
8:00 Historie a současnost Matice svatohostýnské
8:25 Grotesky Laurela a Hardyho: Představení
9:00 Palestina – Až přijde Syn člověka
9:30 Na startu
10:00 Poutníci času: S kapelou The Tap Tap [P]
10:30 Mše svatá u příležitosti 30. výročí příchodu paulínů do ČR: Ostrava – Přívoz, kostel Neposkvrněného početí Panny Marie [L]
12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L]
12:20 Přejeme si... [P]
12:35 V souvislostech
13:00 Muzikanti, hrajte [P]
14:10 Setkání: Stanislav Antoň – Domažlice
14:30 Mše svatá na Stadionu krále Boudouina v Bruselu: Papež František v Lucembursku a Belgii [P]
16:00 Studio František: Papež František v Lucembursku a Belgii [L]
17:00 The Chosen III. (5. díl): Čistý, část 2
18:10 Sedmihlášky: Kdyby byl Bavorov
18:15 Ovečky: 26. neděle v mezidobí
18:35 Strýček Emu: Vinobraní [P]
18:50 V pohorách po horách: Ruprechtický Špičák
19:00 Josef Haydn: Stabat Mater: Podzimní festival duchovní hudby 2024 [L]
20:20 Přejeme si...
20:35 Magazín Mary's Meals [P]
21:00 Sedmého dne [P]
22:45 Benefiční koncert pro zahradu Hospice: Svátý Kopeček
0:20 Polední modlitba Sv. otce Františka
0:35 Na startu
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 23. 9. o 13:05 hod.: Kumrán. Pátranie po zvitkoch od Mŕtveho mora

Ponorte sa do fascinujúceho výskumu a odhalte s vedcami tajomstvá kumránskych zvitkov.

Utorok 24. 9. o 20:25 hod.: Pakistan – mesto strachu

Bratia františkáni budujú komunitu vo štvrti Essanagri. Snažia sa ochrániť jej obyvateľov pred nástrahami veľkomesta, ale tiež sa starajú o vzdelávanie detí.

Streda 25. 9. o 20:55 hod.: Večer z nádvorí

Vyberte sa s nami raz mesačne na nádvorie našej prešovskej pobočky, kde sa počas letných večerov stretávali hudobníci, ktorých všetci dobre poznáme. Ako sa dostali k hudbe? S kým spolupracujú? Čím a ako žijú? To všetko nám prezradia práve počas Večerov z nádvorí.

Štvrtok 26. 9. o 10:00 hod.: 46. apoštolská cesta pápeža Františka

Priamy prenos zo 46. apoštolskej cesty pápeža Františka do Luxemburska a Belgicka.

Piatok 27. 9. o 16:30 hod.: 46. apoštolská cesta pápeža Františka

Stretnutie s univerzitnými pedagógmi v „Promotieaal“ Katolíckej univerzity Leuven a príhovor Svätého otca.

Sobota 28. 9. o 20:30 hod.: Spolu v jednom ohni

Caleb Holt ako hasič zachraňuje iných ľudí, ale jeho vlastné manželstvo sa rozpadá. Keď je na pokraji rozvodu, jeho otec ho požiada, aby vyskúšal štyridsaťdňový experiment na záchranu manželstva. Aby však uspel, musí najprv vyriešiť vzťah s Bohom.

Nedeľa 29. 9. o 10:00 hod.: 46. apoštolská cesta pápeža Františka

Svätá omša na Štadióne „Kráľa Baudouina“, homília Svätého otca, modlitba Anjel Pána.

CINELUX – sobota 28. 9. 2024: Zázrak v cele č. 7

Mentálne postihnutý otec je obvinený z vraždy malého dievčatka, pre políciu je jednoznačne vrah a nikoho nezaujímá, že všetko mohlo byť inak. Dostane sa do väzenia, ale myslí len na svoju malú dcéru. Jeho spoluväzňom sa podarí prepašovať jeho dcéru do väzenia. A ako sa bude vyvíjať jeho prípad? Dokáže niekto jeho nevinu?

Liturgická čtení

Nedeľa 22. 9. – 25. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Mdr 2,12a.17–20

Ž 54(53),3–4.5.6+8

Odp.: 6b (*Pán mě udržuje naživu.*)

2. čt.: Jak 3,16–4,3

Ev.: Mk 9,30–37

Pondělí 23. 9. – památka sv. Pia z Pietrelciny

1. čt.: Př 3,27–35

Ž 15(14),2–3ab.3cd–4ab.5

Odp.: srov. 1b (*Spravedlivý bude, Pane, přebývat na tvé svaté hoře.*)

Ev.: Lk 8,16–18

Úterý 24. 9. – ferie

1. čt.: Př 21,1–6.10–13

Ž 119(118),1.27.30.34.35.44

Odp.: 35a (*Vod' mě po stezce svých předpisů, Hospodine!*)

Ev.: Lk 8,19–21

Středa 25. 9. – ferie

1. čt.: Př 30,5–9

Ž 119(118),29.72.89.101.104.163

Odp.: 105a (*Svitlnou mým nohám je tvé slovo, Hospodine.*)

Ev.: Lk 9,1–6

Čtvrtek 26. 9. – nezávazná památka sv. Kosmy a Damiána

1. čt.: Kaz 1,2–11

Ž 90(89),3–4.5–6.12–13.14+17ab

Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení.*)

Ev.: Lk 9,7–9

Pátek 27. 9. – památka sv. Vincence z Paula

1. čt.: Kaz 3,1–11

Ž 144(143),1a+2abc.3–4

Odp.: 1a (*Veleben bud' Hospodin, má Skála.*)

Ev.: Lk 9,18–22

Sobota 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9–21

1 Kron 29,11abc.11d–12a.12bcd

Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade všim.*)

2. čt.: 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24

Ev.: Mt 16,24–27

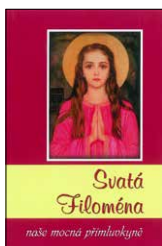
BREVIÁŘ PRO LAIKY

21. – 28. ZÁŘÍ 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 9.		PO 23. 9.		ÚT 24. 9.		ST 25. 9.		ČT 26. 9.		PÁ 27. 9.		SO 28. 9.			
Antifona	812	912	1722	1941	841	945	857	961	873	978	1722	1941	1527	1721		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1723	1941	842	945	857	962	873	978	1723	1941	1527	1722		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	1528	1722		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	813	914		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1724	1942	847	950	861	966	877	983	1724	1942	1528	1723		
Antifona k Zach. kantiku	717	809	1724	1943	847	950	861	966	877	983	1524	1718	1529	1723		
Prosby	817	917	1724	1943	847	951	861	966	878	983	1724	1943	1529	1723		
Závěrečná modlitba	717	809	1726	1717	847	951	862	967	1523	1717	1524	1718	1529	1724		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	1264	1402		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	1529	1724		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	1265	1403		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	1530	1724		
Závěrečná modlitba	717	809	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	1529	1724		
Nešpory:																
	SO 21. 9.															
Hymnus	807	907	821	922	1727	1946	852	956	867	972	883	989	1525	1719	1531	1725
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	1703	1919	1531	1726
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	1703	1919	1715	1932
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1730	1949	856	960	871	976	887	994	1526	1720	1531	1726
Ant. ke kant. P. M.	716	808	717	809	1731	1950	856	960	871	977	887	994	1526	1720	1532	1727
Prosby	811	911	826	927	1731	1950	856	960	872	977	888	994	1526	1721	1532	1727
Záv. modlitba	717	809	717	809	1726	1717	857	961	872	977	1523	1717	1529	1724	1529	1724
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374	1242	1379

ŽIJEME SE SVATÝMI

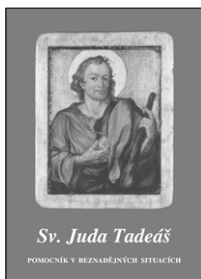

SVATÁ FILOMÉNA • NAŠE MOCNÁ PŘÍMLUVKY

Sestavila Mgr. Marcela Macháčková

Knižka představuje mladou svätici, pannu a mučednici Filoménu, pocházející z nejranějších dob církve. Získala mimořádnou úctu papežů, biskupů, světců, mystiků. Papež Řehoř XVI. se k ní utíkal jako k „divotvůrkyni“ 19. století. Blahoslavený Pius IX. ji prohlásil za „patronku Děti Panny Marie“. Svatý Jan Maria Vianney jí přičítal všechny své zázraky. Po 1500 let (302–1802) zůstávaly její ostatky působící zázraky skryty světu. Oddanost a láska ke sväté Filoméně zaznamenávají ve světě nový duchovní vzestup. Jedním z důvodů znovuoživené úcty ke sväté Filoméně je i to, že svět 21. století nutně potřebuje obnovit křesťanskou autenticitu, statečnost i mravnost. Brožurka obsahuje kromě krátkého životopisu sväté Filomény také svědectví o úctě ke svätici, různé modlitby, litanie, novény a písně ke cti svätice.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, doplněné vydání
Brož., 124x189 mm, 88 stran + 4 strany
barevné obrazové přílohy, 98 Kč*

SV. JUDA TADEÁŠ • POMOCNÍK V BEZNADĚJNÝCH SITUACÍCH

Malá brožurka, která informuje o tom, kdo je sv. Juda Tadeáš, a nabízí texty modliteb k tomuto velkému pomocníkovi v těžkých záležitostech. Vyšlo s církevním schválením.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • V MCM
vydání druhé • Brož., A6, 24 stran, 29 Kč*

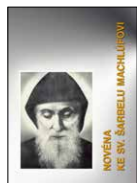

SVATÝ ŠARBEL MACHLÚF A DALŠÍ LIBANONŠTÍ SVĚTCI • MODLITBY K MARONITSKÝM SVĚTCŮM

Jiří Gračka • Úvodní slovo P. Pavel Ryšavý

Tato knižka, která vyšla s církevním schválením, seznamuje českého čtenáře se třemi svätci a jedním blahoslaveným z prostředí Blízkého východu – Libanonu. Všichni byli mniši a mnišský život v sobě skrývá pro křesťanství něco nesmírně důležitého. Mnišský život je životem bez kompromisů a obyčejní lidé ho potřebují aspoň zahlédnout, aby se mnišským příkladem povzbudili a ochotněji následovali Krista. Mniši svým životem vždy ukazovali ke Kristu, proto jsou jejich životní vzory příkladem pro každého křesťana. V této knižce jsou to: sv. Nimatulláh Kasáb al-Chardíni, sv. Šarbel Machlúf, sv. Rebeka Šabak ar-Rajís a bl. Štěpán Júsuf Nehme. Ke každému z nich je sestavena novéna. Je to nabídka k osobní modlitbě i výzva ke ztišení a zastavení se – na pár minut, a nejlépe před Nejsvětější svätostí.

Vydala římskokatolická farnost Kojetín ve spolupráci s Maticí cyrilometodějskou s. r. o. • Brož., A5, 56 stran, 65 Kč

NOVÉNA KE SV. ŠARBELU MACHLÚFOVI

Mgr. Jiří Gračka

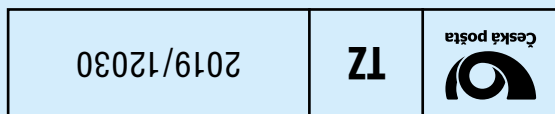
Vyšlo s církevním schválením. Jde o výňatek z publikace *Svatý Šarbel Machlúf a další libanonští svätci*. Na každý den novény připadá jeden úryvek z Písma svätého a několik myšlenek z poselství svätého Šarbela. Následuje modlitba ke svätému Šarbelovi spojená s konkrétním úmyslem, na který se celá novéna modlí. Po invokaci a modlitbě obracející se k Bohu je možné přidat litanie ke svätému Šarbelovi.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 102x142 mm, 32 stran, 48 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.**